

УЕЙН ДАЙЪР • ДИЙ ГАРНС

Спомени от РАЯ

*Изумителните разкази
на деца
от времето, преди да се родят*

Въведение ОТ УЕЙН ДАЙЪР

Цял живот съм обичал децата. Особено новородените, бебетата и току-що проходилите. Когато в стаята има бебе, то сякаш привлича вниманието ми като магнит и аз буквално залепвам за него. Като баща на осем деца съм прекарвал безброй часове, взирайки се в очите на новородените ни бебета. В тези съкровени моменти често съм отправял към тях мълчаливи въпроси, молейки ги да ми разкажат за мястото, откъдето идват и как изглежда невидимият духовен свят.

Прекарал съм много, много часове от живота си, легнал на пода, вперил поглед в малките същества. От години съм запленил от факта, че децата ни се появяват на този свят с вече оформени личностни черти. Обичам да моля току-що проходилите малчугани, които едва започват да боравят с думите, да ми кажат какво си спомнят от преживяванията си отпреди да дойдат тук, в земното си въплъщение. Всъщност, настоящата книга бе създадена, защото моята съавторка Дий Гарнс провела подобен разговор със сина си Маркърс, който тепърва започваше да общува с откъслечни думи. (Можете да прочетете за този радостен разговор във Въведението на Дий.)

Помолих хора от най-различни житейски поприща да споделят впечатления за мъдростта на децата си и също така включих в книгата много от спомените на собствените ми деца. След като с Дий прочетохме онова, което ни пишеха по темата родители от цял свят, сега съм повече от убеден, че в живота ни има нещо много повече от няколкото кратки мига, отредени ни тук, на Земята. И нашите малки момченца и момиченца могат да ни помогнат да зърнем очарователния, безкраен, невидим свят, който сме забравили. Те все още не са имали достатъчно време, за да го забравят напълно.

Винаги съм харесвал одата на английския поет Уилям Уърдсворт, озаглавена „Намечи за безсмъртието от спомени от ранното детство“. Ето един от стиховете: „Раждането ни е само сън и забрава“. Когато се вгледах в очите на нашите новородени деца, често размишлявах върху това. Цялото съществуване на човешката душа напомня сън – спим, сънуваме и после се пробуждаме, забравяйки всичките чудати преживявания в съня си. Но понякога се прокрадват и откъслечи от сънните образи, особено ако току-що сме се събудили. И докато съзерцавах новопристигналото чудо в скута си, усещах дълбоката истина в думите на Уърдсворт.

Раждането ни наистина може да е сън, но децата все още не са забравили всичко. И това бе идеята, от която се роди настоящата книга. Всяка история, включена в нея, е за дете, което, изглежда, има такива спомени за „нещо отвъд“ – точно както ние, възрастните, пребиваваме в тайнственото царство на

съня, в което влизаме всяка нощ и което обитаваме през поне една трета от времето си на Земята.

Двамата с Дий прегледахме хиляди и хиляди писма, които ни бяха изпратени като отговор на молбата ни към родителите да ни преразкажат спомените на малките си деца за Рая. Много от историите, които собствените ми деца са ми разправяли, докато още се учеха да говорят, и които си мислех, че са наистина уникални, всъщност се оказаха доста универсални по характер. Безброй писма съдържаха почти идентични истории за деца, които разказвали как са избегвали родителите си за земното си пътуване, как имали невидими приятели, които само те можели да видят, имали спомени за минали животи в рамките на същото семейство и говорили за посещения при Бог и преживяванията си „горе“.

Днес има богата литература със сериозни научни доказателства за минали животи и за присъствието на ангели сред нас. Благодарение на близостта ми с многоуважавани учени, осигурили убедителни данни за реалността на духовното царство, самият аз преживях едно разтърсващо пътуване в предишен живот и то разшири кръгозора ми. Но именно от устата на малчуганите, пристигнали наскоро тук и все още носещи отпечатъка на Рая, за който говорят спокойно и убедено, добиваме представа за отвъдното царство. Именно на техните гласове е посветена настоящата книга.

С „Намеци за безсмъртието“ Уърдсуърт ни кара да се замислим и върху следното:

*Душата, дето с нас израства,
тя е Звезда с обител друга,
дошла при нас от друго царство...
от Бога, който е наш дом.*

Докато четете тези очарователни детски разкази за света отвъд познатото ни, можете да сте сигурни, че тези малки създания все още са потопени в Рая. Те са връзката ни с нашия истински дом. И могат да ни научат на толкова много неща!

Въведение ОТ ДИЙ ГАРНС

С Уейн Дайър сме добри приятели от много години. Първо бяхме съседи, после той започна да посещава студиото ми за масаж, а след това аз започнах да работя като негова асистентка. Откакто се роди синът ми Маркърс, Уейн ме насърчаваше да му задавам въпроси, като например дали си спомня Бог и какво има на небето. Именно това постави началото на настоящата книга.

Маркърс беше на осемнадесет месеца, а аз бях бременна с второто си дете, Шайло. Бяхме седнали да вечеряме и аз зарецитирах любимата си молитва от детството: „Благодаря ти за този така сладостен свят. Благодаря ти за храната, която ядем. Благодаря ти за птичите песни. Благодаря ти, Господи, за всичко!“

Когато започнахме да се храним, гледах с гордост изумителното си чудно дете, което развълнувано бодеше с вилицата и светваше от радост всеки път, когато наистина успееше да сложи нещо в устата си. Маркърс буквално грееше с русата си къдрава косица, дълбоките си зелени очи и съвършената си кожа. Сложих ръка върху издутия си корем и се почувствах истински благословена. В мен се преплитаха толкова много въпроси за чудото на живота, което бяхме съз-

дали със съпруга ми Трей (все още се учудвам, че тези красиви малки създания са мои деца).

Спомних си колко изумени останахме с Трей няколко месеца по-рано, когато Маркъс сложи малките си ръчички върху корема ми, потупа го нежно и заяви: „Бебе! Бебе!“ Изобщо нямах представа, че съм бременна с Шайло; всъщност, тогава съм била бременна много от ден или два. И все пак Маркъс, с безкрайната си мъдрост, е усетил чудото, което растеше вътре в мен, и го обяви с абсолютна увереност.

Докато гледах момченцето си сега, си мислех: *Някак си съм направила това малко момченце, всичките му физически компоненти ...но откъде дойде то? Как разви това съзнание?* Всеки, който се е занимавал с бебета и деца, ще се съгласи, че присъствието им в света е пълна мистерия. Без изобщо да се замисля какво казвам, отроних с благоговение: „Откъде дойде?“ Не очаквах отговор – Маркъс знаеше само няколко думи. За моя изненада, той пусна вилицата си, погледна ме и вдигна ръчички към небето...

Господи!

И импулсивно зададох следващия въпрос, вдъхновен от Уейн: „Какво е Бог?“ Маркъс ме погледна право в очите и ми отвърна простиичко и естествено със сладкото си ангелско гласче: „Светлина“.

В този момент разбрах, че малкото момченце до мен и мъничкото бебче в корема ми са много повече от това, което виждаха очите ми. Имаха души, които носеха мъдрост от отвъд земното царство, мъдрост, непонятна за мен. *Ако просто се вслушаме, осъзнах аз, те ще ни научат на толкова много неща.*

На следващия ден разказах на Уейн за случилото се и той ме посъветва да го запиша. Направих го, докато седях в кабинета на лекаря за една от консултациите си. С мое разрешение Уейн публикува историята в страницата си във фейсбук и прикани хората да споделят личните си преживявания. Отговорите и коментарите заваляха като порой – и така се роди идеята за настоящата книга.

Моята роля в създаването на „Спомени от Рая“ беше да събера всички истории и да ги разпределя в отделни глави. Тази задача доста ме плашеше, тъй като имаше хиляди разкази, а аз нямаш представа към коя категория да ги причисля. И все пак, докато четях отделните постове, главите сами се оформяха. После с Уейн се срещаме на две седмици, за да работим върху някоя глава. Преглеждахме всяка история, четяхме я на глас и той взимаше главата у дома и размишляваше върху нея десетина дни. Накрая пишеше увода си за съответната глава.

Прочетох безброй истории и разговарях с много родители, които бяха споделили мъдрите думи и спомените на малките си деца. Беше невероятно преживяване да чета тези разкази, докато бях бременна и гледах малкия си син. Всичко това ме научи, както казва Уейн, да поддържам отворен ум, непривързан към нищо. Открих, че ангелите наистина съществуват. Че е по-добре да наричаме измислените приятели „невидими приятели“. Че дълбоката мъдрост най-веро-

ятно идва от минали животи, а не от този. Че някои от нас наистина избират родителите си или членовете на семейството си. Възможностите са безброй.

Докато пиша това, Маркът, който вече е на две години, спи от дясната ми страна; осемседмичният Шайло спи отляво; а в мен отекват думите на Чарлз Дикенс: „Обичам малките деца и не е без значение, когато те – току-що пристигнали от Бог – също ни обичат“. Чувствам се толкова щастлива и благословена да бъда с тези две снопчета любов. А мисълта, че са ме избрали за своя майка, ме изпълва с безкрайна гордост.

Една мъдра жена, с която неотдавна се запознах, сподели с мен следната мисъл: „Когато идваме на този свят, ние плачем, а всички останали се смеят. Когато напускаме този свят, ние се смеем, а всички останали плачат“. Може би причината бебетата да плачат е, че им липсва мястото, откъдето са дошли. Ако просто слушаме своите малчугани с отворено сърце и непредубеден ум, ще научим от тях толкова много и вероятно ще помогнем на бъдещите поколения да не забравят откъде са дошли, както и невероятното, вълнуващо пътуване, което се крие отвъд физическото.